

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 maja 2018 roku odbył się rejs powietrzny oznaczony numerem (...) na trasie Z. (D. A.) – K., wykonywany przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W.. Przyłot samolotu do portu docelowego uległ ponad trzygodzinnemu opóźnieniu (okoliczności bezsporne).

A. C. i P. S. spędzali wakacje na Z. od 15 do 22 maja 2018 roku. W wykupionym przez nich pakiecie usług turystycznych znajdował się wyżej wskazany lot powrotny z miejsca wypoczynku do K.. Celem odbycia podróży A. C. i P. S. stawili się do odprawy pasażerów w wyznaczonym przez przewoźnika terminie (dowód: rezerwacja wstępna – k. 11; karta pokładowa – k. 10, rezerwacja wstępna – k. 10 akt sprawy pierwotnie zarejestrowanej pod sygnaturą II C 5247/18, karta pokładowa – k. 11 akt sprawy pierwotnie zarejestrowanej pod sygnaturą II C 5247/18).

A. C. w dniu 29 maja 2018 r. zawarła z (...) spółką akcyjną w W. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przelała na rzecz cesjonariusza wierzytelność związaną z opóźnionym lotem. Taką samą umowę z (...) spółką akcyjną w W. zawarł w dniu 28 maja 2018 r. P. S.. Spółka (...) powiadomiła spółkę (...) o cesji wierzytelności, wzywając ją do zapłaty odszkodowania w wysokości 250 euro w terminie siedmiu dni (dowód: umowy cesji – k. 8-9, k. 8-9 akt sprawy II C 5247/18; przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 6-6 verte, k. 6-6 verte akt sprawy II C 5247/18; zawiadomienie o zawarciu umowy cesji – k. 7, k. 7 akt sprawy II C 5247/18; kserokopia książki nadawczej – k. 12, k. 12 akt sprawy II C 5247/18).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w obu połączonych sprawach zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą uwzględnienia obu powództw był art. 7 ust. 1 litera a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r., ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów (dalej jako: rozporządzenie). Ochrona na podstawie przepisów powołanego rozporządzenia obejmuje nie tylko pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także lotów stanowiących część zorganizowanych wycieczek (motyw piąty rozporządzenia). Do celów stosowania prawa do odszkodowania, pasażerów opóźnionych lotów traktuje się jak pasażerów odwołanych lotów (por. Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07).

Pozwany nie kwestionował tego, że lot, którego dotyczyły oba pozwy, był odpłatny, a A. C. i P. S. stawili się o czasie do odprawy. Nie kwestionował także samego faktu opóźnienia ani tego, że wyniosło ono ponad 3 godziny. Nie podnosił, że do opóźnienia doszło z powodu nadzwyczajnych okoliczności, których nie był w stanie uniknąć. Pozwany de facto w ogóle nie odniósł się w obu odpowiedziach na pozwy co do tego, że zasadniczo w sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki przyznania odszkodowania z tytułu opóźnionego lotu, o których mowa w rozporządzeniu nr 261/2004. Broniąc się przed żądaniami powoda pozwany podniósł dwa zarzuty: brak legitymacji powoda z uwagi na nieudowodnienie zawarcia z pasażerami A. C. i P. S. umów cesji oraz niedopuszczalność umów cesji ze względu na to, że odszkodowanie za opóźniony lot ma charakter zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Żaden z argumentów podniesionych przez pozwanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Odszkodowanie, o którym mowa w rozporządzeniu, tak naprawdę stanowi zryczałtowane odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania przez przewoźnika wykonującego lot (art. 471 k.c.). Wierzytelność z tego tytułu jak najbardziej może być zbyta. Z całą pewnością roszczenie pasażerów z tytułu opóźnionego lotu nie zalicza

się do żadnego z roszczeń wymienionych w art. 444-448 k.c., a więc nie mają do niego zastosowania ograniczenia zbywalności określone w art. 449 k.c.

Sąd nie podzielił także twierdzeń pozwanego o nieudowodnieniu przez powoda zawarcia z pasażerami A. C. i P. S. umów cesji wierzytelności. Roszczenie z tytułu opóźnionego lotu wynika wprost z przepisów prawa, to jest wyżej powołanego rozporządzenia. Nie sposób tutaj mówić o tym, że wierzytelność tego rodzaju jest stwierdzona pismem w rozumieniu art. 511 k.c. Stąd też przelew takiej wierzytelności także nie musi być stwierdzony pismem (art. 511 k.c. wykładany a contrario). Zwykła forma pisemna także nie jest tutaj wymagana żadnym przepisem prawa, tak więc wcale nie było konieczne złożenie przez cedentów A. C. i P. S. własnoręcznych podpisów pod dokumentem obejmującym oświadczenie woli.

W przypadku każdej z umów cesji jej strony wybrały formę dokumentową (art. 772 k.c. i art. 773 k.c.) do zawarcia umowy. Złożenie przez cedentów „podpisów” na odległość, za pośrednictwem Internetu, przy użyciu myszy komputerowej (oświadczenie pełnomocnika powoda złożone na rozprawie, niekwestionowane przez pełnomocnika pozwanego prawidłowo zawiadomionego o terminie rozprawy) było więc dopuszczalne i wystarczające do zawarcia umów cesji we wspomnianej formie dokumentowej. W związku z powyższym Sąd ustalił fakt zawarcia umów cesji na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda i oddalił wnioski pozwanego o zobowiązanie powoda do złożenia oryginałów umów jako zbędne. Powód wcale nie utrzymywał, że cedenci złożyli własnoręczne podpisy pod umowami – kwestia ta została wyjaśniona przez pełnomocnika powoda na rozprawie. W sprawie nie zaistniała więc ewentualna konieczność zbadania autentyczności złożonych podpisów, bo takie własnoręczne podpisy w ogóle nie zostały przez cedentów złożone. Zresztą gdyby nawet zostały, to dla ustalenia autentyczności podpisów konieczna byłaby opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, a takiego wniosku pozwany nie złożył i jednocześnie Sąd nie widziałby podstaw do dopuszczenia takiego dowodu z urzędu w sytuacji, gdy pozwany posiadał profesjonalnego pełnomocnika procesowego.

Tym samym Sąd przyjął przedstawione przez powoda dowody za wystarczającą podstawę do ustalenia, że kwestionowane przez pozwanego umowy cesji zostały w istocie zawarte. Na marginesie wypada zauważyć, że jeśli pozwany kwestionował zawarcie umów to zasadne wydaje się zgłoszenie dowodów z zeznań świadków – cedentów na okoliczność tego, czy faktycznie zawarli oni rzeczne umowy. Takiego wniosku pozwany nie zgłosił, a Sąd nie znalazł żadnych podstaw do dopuszczenia takich dowodów z urzędu. Jak już wyżej wskazano, przedstawione przez powoda dokumenty stanowiły wystarczającą podstawę ustalenia, że do zawarcia umów cesji doszło.

O odsetkach od należności głównych w każdej z połączonych spraw Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Jedynie ubocznie wypada wskazać, że Sąd nie badał okoliczności odległości między K. a lotniskiem D. A., która to okoliczność jest istotna w kontekście wysokości odszkodowania z tytułu opóźnionego lotu (art. 7 ust. 1 litery a-c rozporządzenia). Żadna ze stron nie odnosiła się do tej okoliczności, zresztą powód dochodził odszkodowania w najniższej możliwej wysokości, dotyczącej lotów o długości do 1500 km. Nie zaistniał więc w sprawie spór między stronami co do odległości dzielącej oba porty lotnicze, skoro i tak powód dochodził odszkodowania w minimalnej wysokości przewidzianej przepisami rozporządzenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punktach I.1 i II.1 wyroku.

O kosztach postępowania co do obu połączonych spraw Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał każdą z połączonych spraw w całości, powinien więc zwrócić powodowi całość poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez powoda w każdej z połączonych spraw złożyły się:

- opłata od pozwu w wysokości 30 zł, ustalona na podstawie art. 28 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych,

- opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł,

- wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata 270 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punktach I.2 i II.2 wyroku.

(...) E. S.

ZARZĄDZENIE

doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi pozwanego.

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

(...) E. S.